

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

669.

Ἐκ σάκκου πλήρους εικοσαφράκων, ἐξήγαγέ τις : α'—Τὸ ἕμισυ αὐτῶν πλέον 4—β' τὸ τρίτον τοῦ ὑπολοίπου πλέον 18—γ' τὸ τέταρτον τοῦ ὑπολοίπου πλέον 35 καὶ δ' τὸ ὑπόλοιπον.

Πόσα εικοσαφράγκα ἐξήγαγεν ἐκάστοτε, πόσα δὲ ἦσαν ἐν ὄλῳ;

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἰουνίου 1879.

E. P.

670.

Τῆς δημόδου παροιμίας «Κάλλια πιστεύει ἕνα μάτι πάρα δέκα αὐτιά» τίς εἶνε ἡ ἀντίστοιχος ἀρχαία καὶ τίς ἡ γαλλικῆ;

671.

Metagramme

(Τὸ λύτη δωρηθήσεται ἐν βιβλίον).

Je nage avec ma tête; en cinq fois changez-la :

Je béche—ou je tourne,—ou je crotte,—

Ou bien je fais grimace sottte,—

Ou bien encor, comprenez-vous cela?

Je vous appartiens, et ma mine,

Lecteur, montre avec ma voisine,

Ce qu'on voudrait souvent tenir secret :

Faute, souffrance, effroi, timidité.

Notre dévoué A**

672.

Je suis le nom dont on appelle
L'enfant coureur, espiegle et peu discipline !
Je suis, sans tête et queue, un compagnon fidèle
Qu'à ses élus le ciel ici-bas a donné.

673.

Comment feriez-vous pour passer l'eau dans le PÔ,
sans vous mouiller?

674.

Mon premier rif,
Mon second pleure,
Et mon tout rafraichit
La mise extérieure.

ΛΥΞΕΙΣ

660.

301 ὠά. [Εἰς 2 σωρούς θά ὑπάρχωσιν ἀνά 150 ὠά, εἰς 3 σωρούς ἀνά 100, εἰς 4 σωρούς ἀνά 75, εἰς 5 σωρούς ἀνά 60, εἰς 6 σωρούς ἀνά 50, ἤτοι πάντοτε θά περισσῶν ἔν ὧν ἕνα ὅμως τεθῶσιν εἰς 7 σωρούς (ἀνά 43) ὅ' ἀποτελεσθῆ τὸ ὅλον τῶν ὠῶν, ἤτοι 301].

661.

De père saintlot, enfant diablof.

662.

14	3	25	15	34	20
8	36	30	6	27	4
19	28	16	26	9	13
24	2	11	21	35	18
29	10	7	31	1	33
17	32	22	12	5	23

663.

Πετρα—χεῖλι.

664.

A A A A
A I A N
A A B A
A N A E

665.

AimerHaineÉtainRepasVesta
ImageAimerToiseEcritEmeri
MamanImpurAimerPrimeSelam
EgardNeuveIsereAimerTrace
RenduErrerNereesTereAimer

666. Mou-tarde.—667. Car-on.—668. Mon-telimar

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ.

Φίλε Κύριε Διευθυντά,

Ὁ κ. **Π με παραπέμπει εἰς τρεῖς παροιμιογράφους. Μὲ βεβαιώνει ὅμως, ὅτι δὲν ἀντέγραψεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ κ. **Π δὲν ἀντέγραψεν ἕνα τῶν τριῶν; Ὅπως δὴποτε, ἐγὼ ἐβαρύνθη, καὶ δίδω τόπον τῆ ὀργῆ. Ἄς χαίρεται ὁ κ. **Π καὶ τὰ πέριπερα καὶ τὰς γυναικας πού φιλοσοφοῦν

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἰουνίου 1879.

A**

Κύριε διευθυντά τῆς Ἑστίας,

Μετὰ πολλῆς τῆς εὐχαριστήσεως ἀνέγνω τὰς ἐν τοῖς τελευταίοις δελτίοις τῆς Ἑστίας συζητήσεις λογίων τινῶν, κρυπτομένων ὑπὸ τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ἑαυτῶν ὀνομάτων. Ἐπειδὴ ὁ εἰς τούτων, ὁ κ. Α* ἀπαιτεῖ «ν ἀφίνωσιν αὐτῶν νὰ κάμνη ὁ,τι θέλη» καὶ ἔχει μέγα δίκαιον, ἐλπίζω ὅτι θαῆπιτραπῆ καὶ εἰς ἐμὲ οὐχὶ νὰ κάμνω ὁ,τι θέλω ἀλλὰ νὰ γράψω ὁ,τι γνωρίζω. Ἐν πρώτοις ὁ ἐν Μονάχω κ. **Π ὀρθότατα φρονεῖ ὅτι «ἐπιζητημάτων ἀναφερομένων εἰς τὴν δημόδη φιλολογίαν καὶ γλώσσαν δὲν πρέπει ν' ἀποφανηθῆται τὰ κατηγορηματικῶς κτλ.». Τοῦτου ἀπόδειξις εἶνε ὁ κ. Π. Γ. Β., Κρῆς, ὅστις δογματίζων (Δελτ. ἀρ. 127) ὅτι «αἱ παροιμίαι δὲν υπερβαίνουν ποτὲ τὸν ἕνα ἑμμετρον στίχον», φαίνεται ἀγνοῶν τὰς ἐξῆς παροιμίας ἄλλων ἑλληνικῶν πόλεων:

«Ὅπ' ἀγαπᾷ τὸν ἔρωτα, καὶ τὴν δροσοπεζούλα,
Πολλὰ καλὰ στερεύεται ἡ ἔρημῆ του γούλα.»
(Ἐπὶ ἐρωτολήπτων καὶ ὀνηρῶν. Ἐν Ῥόδῳ).

«Αἱ κόνται ὠφελήσανε καὶ τ' ἀποκουταλίδια,
Καὶ τὸ φιοῦμὲ τὸ σκουλὶ κείτεται 'ς τὰ σκουπίδια.»
(Ἐπὶ περιστάσεως, καθ' ἣν οἱ μὲν ἄριστοι ὀλιγωροῦνται καὶ δυστυχοῦσι, οἱ δὲ κακίονες προτιμῶνται καὶ εὐτυχοῦσιν. Ἐν Ῥόδῳ).

Νὰ βρῆξῃ ὁ Μάρτις δυὸ νερά, καὶ ἀπρίλις ἄλλο ἕνα
Κ' ὀθῆς κολλούρια τὰ παιδιὰ, καὶ πῆττας αἱ μανάδες
Ν' ὑψηλοκαμβώματ' ὁ κλεπτομυλωνάδες.»

« Ἀστρος γενναῖ' ὁ κόρακος καὶ με καιρὸν μαλλιάζει
Καὶ μαῦρος κατασταίνεται καὶ τοῦ κυροῦ του μοιάζει.»
[Παράβαλ. Βραχείας παρατηρήσεις εἰς τινὰς λέξεις καὶ παροιμίας κλπ. ὑπὸ Π. Βενετοκλέους. Ἐν Ἀθήναις, 1872].
Ὡς πρὸς δὲ τὴν λέξιν ὑπέρπυρα, ἴδου τί ἀναφέρεται ἐν τινι δημόδει ἄσματι, ἐξ οὗ ἀναγράφω ὅσα ἐνθυμούμαι ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας:

Ὁ βοσκὸς καιροβασιλῆς στοίχημα ἐβάλασιν
Στοίχημα ἐβάλασιν κ' ἐστοιχηματίσασιν.
Ὅποιος ὄθῃ τὴν βήγισσαν
Τοῦ κόσμου τὴν βασιλίσσαν.
— «Ἐλ' ἀφέντη βασιλιά' ἴντα βάλλεις στοίχημα ;
— Βάλλω χίλια πύρπυρα καὶ τὸ βασιλίκι μου.
— Ἄμ' ἐσὺ μωρὲ βοσκὲ, ἴντα βάλλεις στοίχημα ;
— Βάλλω χίλια πρόβατα κ' ὅλα ἀργυροκόδουνα
Βάλλω τὸ χρυσὸν ἀρνὶ με τὸ μεταξωτὸν μαλλί.»
Ὅταν τὰ κατέβαζεν ὁ βοσκὸς τὰ πρόβατα
Σεῖεται γῆ σεῖετ' οὐρανὸς
Σεῖετ' ὁ κόσμος κ' ὁ λαός.
Δεῖξου καὶ τὴν βήγισσαν πού τὸ παραθύρι της
Νὰ ζῆ μάνα καὶ ὁ κύρῃς της.
— Χριστέ καὶ νᾶμμον βόσκισσα
Καὶ νᾶμμον μανδρατόρισσα
Νᾶτρωγα χλωρὸν τυρὶ
Νᾶπινὰ πρωτόγαλη
Καὶ νὰ βίστουν τὸ βᾶβδι
Καὶ νὰ λάλουν τὸ μανδρὶ
Καὶ νὰ φίλιουν τὸν βοσκὸν
Εἰς τὰ χεῖλι του τὰ δυῶ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, 4 Ἰουνίου 1879.

A. B.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν καὶ τῶν ἀνωτέρω ἐπιστολῶν, ἡ Ἑστία νομίζει ὅτι δύναται νὰ κηρύξῃ καὶ κηρύττει τὴν λήξιν τῆς περὶ «ὑπερπύρων» καὶ τῆς παροιμίας «Γυναίκα πού φιλοσοφεῖ κτλ.» συζητήσεως.